

ಭಾರತೀಯರ ಹಬ್ಬ-ಹರಿದಿನಗಳು

ಶ್ರೀಗುರು-ಆಚಾರ್ಯರ

ಜನ್ಮದಿನ ಮತ್ತು ಪುಣ್ಯತಿಥಿಗಳು

ಶ್ರೀ ಶ್ರೀ ರಂಗಪ್ರಿಯ ಶ್ರೀ ಶ್ರೀಃ

ಪ್ರಕಾಶಕರು:

ಭಾರತ ಸಂಸ್ಕೃತಿ ಪ್ರಕಾಶನ

ನಂ. 37/8, G4, ಲೀಸಾ ಅಪಾರ್ಟ್‌ಮೆಂಟ್ಸ್,

4ನೇ ಕ್ರಾಸ್, ಲಾಲ್‌ಬಾಗ್ ರಸ್ತೆ, ಬೆಂಗಳೂರು - 27.

ದೂರವಾಣಿ: 2227 8231, Mob: 9448078231, 9591470345

Email : bsp1lg@gmail.com; web; www.bharathasamskruthi.com

Title : **SHRIGURU ACHARYA JANMADINA MATTU PUNYATITHIGALU – Under Bharatiyara Habba Haridinagalu-**
A collection of festivals of India, written by Sri Sri Rangapriya Sri Sri: and published by Bharatha Samskruthi Prakashana, Bangalore.

Under the guidance of His Holiness Sri Sri Rangapriya Swamiji

ಶ್ರೀರಂಗ ಮಹಾಗುರುಗಳ ಹಾಗೂ ಶ್ರೀಮಾತೆಯವರ ಪಾದಾರವಿಂದಗಳಲ್ಲಿ
ಈ ಕಿರುಹೊತ್ತಿಗೆಯನ್ನು ಸಮರ್ಪಿಸುತ್ತಿದ್ದೇವೆ.

E-Edition : November 2015

pages : 16 + 2

Price: Rs. 10-00

© with publisher

Published by :

Bharatha Samskruthi Prakashana

No. 37/8 G4, Leesa Apartment, 4th Cross,

Lalbagh Road, Bangalore - 27,

Phone: 22278231, 26765381, Mobile: 9448078231, 9591470345

URL: www.bharathasamskruthi.com, email: bsp1lg@gmail.com

Copies available at :

Bharatha Darshana,

No. 163, Manjunatha Road, 2nd block,

Thyagaraja Nagar,

Bangalore - 560 028 Ph : 26765381

Printed by :

Laser Line Graphics

Bangalore - 560 027 Ph: 22278231

ಶ್ರೀಗುರು-ಆಚಾರ್ಯರ ಜನ್ಮದಿನ ಮತ್ತು ಪುಣ್ಯತಿಥಿಗಳು

ಶ್ರೀರಾಮ, ಶ್ರೀಕೃಷ್ಣ, ಶ್ರೀಶಿವ, ಶ್ರೀಸುಬ್ರಹ್ಮಣ್ಯ ಮುಂತಾದ ಹೆಸರುಗಳಿಂದ ಕರೆಯಲ್ಪಡುವ ಭಗವಂತನನ್ನು ಮತ್ತು ಭಗವದ್ವಿಭೂತಿಗಳಿಂದ ದೇವತಾವಿಶೇಷಗಳನ್ನು ಕುರಿತ ಹಬ್ಬ ಹರಿದಿನಗಳನ್ನು ಈ ಹಿಂದೆ ವಿಚಾರಮಾಡಲಾಯಿತು. ಹಾಗೆಯೇ ತತ್ವಸಾಕ್ಷಾತ್ಕಾರಸಂಪನ್ನರಾಗಿ ಜನರನ್ನು ಬ್ರಹ್ಮಮಾರ್ಗದಲ್ಲೂ ಧರ್ಮಮಾರ್ಗದಲ್ಲೂ ನಡೆಸಿದ ಗುರುವರೇಣ್ಯರನ್ನು ಕುರಿತ ಪರ್ವಗಳನ್ನೂ ಭಕ್ತಿ-ಶ್ರದ್ಧೆಗಳಿಂದ ಆಚರಿಸುವ ವಾಡಿಕೆ ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲುಂಟು. ಜೈನತೀರ್ಥಂಕರರು, ಗೌತಮಬುದ್ಧ, ಶ್ರೀಶಂಕರರು, ಶ್ರೀರಾಮಾನುಜರು, ಶ್ರೀಮದ್ವರು, ಶ್ರೀಬಸವೇಶ್ವರರು ಮುಂತಾದ ಮಹಾತ್ಮರು ಇಂತಹ ಗುರುವರೇಣ್ಯರು. ತತ್ವಜ್ಞರಾಗಿ ತತ್ವವನ್ನು ಉಪದೇಶಿಸಿ ತಾವೂ ಶಾಸ್ತ್ರಾನುಗುಣವಾದ ನಡತೆಯಿಂದ ಕೂಡಿದವರಾಗಿದ್ದು ಲೋಕಕ್ಕೆ ದಾರಿದೀಪವಾಗಿ ಬೆಳಗಿದ ಇಂಥ ಮಹಾತ್ಮರನ್ನು ಆಚಾರ್ಯರೆಂದು ಕರೆಯುತ್ತಾರೆ. ಇಂಥವರ ಶುಭಪುಣ್ಯಸ್ಮರಣೆಯನ್ನು ಅವರ ಶ್ರೀಜನ್ಮದಿನವಸದಲ್ಲೂ ಅವರು ಪರಂಧಾಮವನ್ನು ಹೊಂದಿದ ತಿಥಿಯಲ್ಲೂ ವಿಶೇಷವಾಗಿ ಅವರ ಧ್ಯಾನ, ಪೂಜೆ, ಪಾರಾಯಣ, ಭಜನೆ, ಕಥಾಚರಿತ್ರ, ಸಂಕೀರ್ತನೆ ಮುಂತಾದ ರೂಪದಲ್ಲಿ ನಡೆಸುತ್ತಾರೆ. ಈ ದಿವಸಗಳಿಗೂ ದೇವತಾವಿಶೇಷಗಳನ್ನು ಕುರಿತ ಹಬ್ಬಹರಿದಿನಗಳಂತೆಯೇ ವಿಶೇಷವಾದ ಸ್ಥಾನಮಾನಗಳುಂಟು. ಆ ವಿಷಯವನ್ನು ಇಲ್ಲಿ ಸಂಕ್ಷೇಪವಾಗಿ ವಿವೇಚಿಸುತ್ತೇವೆ.

ಆಚಾರ್ಯರೆಂದರೆ ಯಾರು ಎಂಬುದರ ಬಗೆಗೆ ಇಲ್ಲಿ ಸ್ವಲ್ಪ ವಿವರಣೆಯು ಅವಶ್ಯಕವಾಗಿದೆ. ಲೋಕದಲ್ಲಿ ಪ್ರಸಿದ್ಧರಾದ ಮಠಾಧಿಪತಿಗಳನ್ನೂ,

ಪೀಠಾಧಿಪತಿಗಳನ್ನೂ, ಆಚಾರ್ಯರೆಂದು ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ತಿಳಿಯುತ್ತಾರೆ. ಆದರೆ ಇಷ್ಟೇ ಕಾರಣಗಳಿಂದ ಶಾಸ್ತ್ರೀಯವಾದ ಆ ಆಚಾರ್ಯತ್ವ ಸಿದ್ಧಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ಜ್ಞಾನ, ಭಕ್ತಿ, ವೈರಾಗ್ಯ, ಸದಾಚಾರ, ಸನ್ಮಾರ್ಗದರ್ಶನ ಇವುಗಳು ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೂ ಇತರ ಲೌಕಿಕಕಾರಣಗಳಿಂದ ಈ ಪದವಿಯನ್ನು ಗಿಟ್ಟಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ನಿದರ್ಶನಗಳೂ ಇರುವುದರಿಂದ ಈ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ವಿಚಾರ-ವಿಮರ್ಶೆ ಅವಶ್ಯಕವಾಗಿದೆ. “ವೇದಶಾಸ್ತ್ರಾದಿಗಳನ್ನು ಅಧ್ಯಯನಮಾಡಿಸುವವನು, ಮಂತ್ರಗಳಿಗೆ ವ್ಯಾಖ್ಯಾನಮಾಡುವವನು, ಶಿಷ್ಯನಿಗೆ ಉಪನಯನಮಾಡಿ ಸಾಂಗಸ ರಹಸ್ಯವಾಗಿ ವೇದಾಧ್ಯಯನಮಾಡಿಸುವ ದ್ವಿಜ, ಶಾಸ್ತ್ರಾರ್ಥಗಳನ್ನು ಬೋಧಿಸಿ ಸದಾಚಾರದಲ್ಲಿ ಶಿಷ್ಯರನ್ನು ಸ್ಥಾಪಿಸಿ ತಾನೂ ಶಾಸ್ತ್ರಮಾರ್ಗದಲ್ಲಿ ನಡೆದು ಜನರಿಗೆ ಮಾರ್ಗದರ್ಶಿಯಾದ ಮಹಾತ್ಮ-ಇತ್ಯಾದಿಯಾಗಿ ಆಚಾರ್ಯ ಶಬ್ದದ ಲಕ್ಷಣ-ವಿವರಣೆಗಳನ್ನು ಶಾಸ್ತ್ರಗಳಲ್ಲಿ ನೋಡುತ್ತೇವೆ. ಗುರು ಎಂಬ ಶಬ್ದಕ್ಕೂ ಪರ್ಯಾಯವಾಗಿ ಆಚಾರ್ಯಶಬ್ದವು ಬಳಸಲ್ಪಡುವುದುಂಟು. ‘ವೇದ ಅಥವಾ ವೇದಾಂಗ ಗಳ ಯಾವುದಾದರೂ ಭಾಗವನ್ನು ವೃತ್ತಿಗಾಗಿ ಅಧ್ಯಾಪನ ಮಾಡಿಸುವವನು ಉಪಾಧ್ಯಾಯ’. ‘ಅವನಿಗಿಂತ ಹತ್ತುಪಟ್ಟು ಶ್ರೇಷ್ಠ ಅನುಗ್ರಹಪರನಾಗಿ ಉಪನಯನ ಮತ್ತು ಸಾಂಗಸರಹಸ್ಯವೇದಾಧ್ಯಯನ ಮಾಡಿಸುವವನು ಆಚಾರ್ಯ’ ಎಂದು ಉಪಾಧ್ಯಾಯ ಆಚಾರ್ಯರಿಗಿರುವ ಅಂತರವನ್ನು ಶಾಸ್ತ್ರಗಳು ತಿಳಿಸುತ್ತವೆ.

“ಮಂತ್ರವ್ಯಾಖ್ಯಾಕೃದಾಚಾರ್ಯಃ”

“ಉಪನೀಯ ತು ಯಶ್ಚಿಷ್ಯಂ ವೇದಮಧ್ಯಾಪಯೇದ್ವಿಜಃ |

ಸಕಲ್ಮಂ ಸರಹಸ್ಯಂ ಚ ತಮಾಚಾರ್ಯಂ ಪ್ರಚಕ್ಷತೇ ||

ಏಕದೇಶಂ ತು ವೇದಸ್ಯ ವೇದಾಂಗಾನ್ಯಪಿ ವಾ ಪುನಃ |

ಯೋಽಧ್ಯಾಪಯತಿ ವೃತ್ತಾರ್ಥಂ ಉಪಾಧ್ಯಾಯಃ ಸ ಉಚ್ಯತೇ ||”

“ಉಪಾಧ್ಯಾಯಾತ್ ದಶಾಚಾರ್ಯಃ” (ಮನು. 1-140-141, 145)

ಗರ್ಭಾಧಾನವೇ ಮುಂತಾದ ಸಂಸ್ಕಾರಗಳನ್ನು ಯಥಾವಿಧಿಯಾಗಿ ಮಾಡಿ ಅನ್ನವನ್ನು ಹಾಕಿ ಬೆಳೆಸುವವನು ಗುರು.

“ನಿಷೇಕಾದೀನಿ ಕರ್ಮಾಣಿ ಯಃ ಕರೋತಿ ಯಥಾವಿಧಿ |

ಸಂಭಾವಯತಿ ಚಾನ್ಯೇನ ಸ ವಿಪ್ರೋ ಗುರುರುಚ್ಯತೇ||” (ಮನು 1-142)

ಎಂಬ ಹೇಳಿಕೆಯನ್ನೂ ನೋಡುತ್ತೇವೆ.

ತಾಯಿ, ತಂದೆ, ಆಚಾರ್ಯ, ಸೋದರಮಾವ ಮತ್ತು ಪತಿಯ ಅಥವಾ ಪತ್ನಿಯ ತಂದೆಯಾದ ಮಾವ-ಈ ಐವರೂ ಗುರುಗಳೆನಿಸುತ್ತಾರೆ.

“ಗುರುವಃ ಪಂಚ ಸರ್ವೇಷಾಂ ಚತುರ್ಣಾಂ ಶ್ರುತಿಚೋದಿತಾಃ |

ಮಾತಾಪಿತಾ ತಥಾಽಚಾರ್ಯಃ ಮಾತುಲಃ ಶ್ವಶ್ರವಸ್ತಥಾ ||” (ಯೋಗಯಾಜ್ಞವಲ್ಕ್ಯ)

ಇದಲ್ಲದೆ, “ಗು ಎಂದರೆ ಕತ್ತಲೆ. ಅದನ್ನು ಹೋಗಲಾಡಿಸುವವನು ಗುರು” ಅಜ್ಞಾನದ ಇರುಳನ್ನು ಕಳೆಯುವವನು.

ಗುಕಾರಸ್ತಂಧಕಾರಃ ಸ್ಯಾತ್ ರುಶಬ್ದಸ್ತನ್ನಿವರ್ತಕಃ”

ಎಂದು ಗುರುಶಬ್ದವನ್ನು ವಿವರಿಸಿರುವುದುಂಟು. ಪಾರಿಭಾಷಿಕವಾಗಿ ಆಚಾರ್ಯ ಗುರು ಶಬ್ದಗಳಿಗೆ ಈ ಅರ್ಥಗಳೆಲ್ಲಾ ಇದ್ದರೂ ಆತ್ಮಜ್ಞಾನಪರಿಪೂರ್ಣನಾಗಿ ಶಿಷ್ಯರಲ್ಲಿ ಆತ್ಮಶಕ್ತಿಯನ್ನು ಸಂಕ್ರಮಣಮಾಡಿಸಿ ಅವರಿಗೆ ಜ್ಞಾನಾನಂದವನ್ನು ಕರುಣಿಸುವ ಮಾರ್ಗದರ್ಶಿಯಾದ ಮಹಾತ್ಮನನ್ನೇ ಇಲ್ಲಿ ನಾವು ‘ಆಚಾರ್ಯ, ಗುರು’ ಶಬ್ದಗಳಿಂದ ವ್ಯವಹರಿಸುತ್ತೇವೆ. ಇದು ಮೇಲ್ಕಂಡ ವಿವರಣೆಗಳ ಭಾವಕ್ಕೆ ವಿರೋಧವಾಗಿಲ್ಲ. ಅದನ್ನು ಒಂದು ನಿರ್ದಿಷ್ಟವಾದ ಅರ್ಥವಿಶೇಷದಲ್ಲಿ ನಿಯಮಿಸುತ್ತದೆ.

ವೇದಮಂತ್ರಗಳನ್ನು ಹೇಳಿಕೊಡದೇ ಇದ್ದರೂ ವೇದಪ್ರತಿಪಾದ್ಯವಾದ ಪರಬ್ರಹ್ಮವನ್ನು ಸಾಕ್ಷಾತ್ತಾಗಿ ಅನುಭವಿಸಿ ಶಿಷ್ಯರಿಗೆ ಬ್ರಹ್ಮವಿದ್ಯೆಯನ್ನು ಸಂಕ್ರಮಣಮಾಡಿಸಿದವನೂ ಆಚಾರ್ಯನೇ ಆಗುತ್ತಾನೆ.

“ಆಚಾರ್ಯನೆಂದರೆ ಉಪನಿಷತ್ತು, ಬ್ರಹ್ಮಸೂತ್ರ ಮತ್ತು ಭಗವದ್ಗೀತೆ-ಇವು ಮೂರಕ್ಕೂ ಭಾಷ್ಯಮಾಡಿದವನೇ ಆಗಿರಬೇಕು, ಇವುಗಳಲ್ಲಿ ಯಾವುದೊಂದಕ್ಕೆ ಭಾಷ್ಯಬರೆಯದಿದ್ದರೂ ಅವನು ಆಚಾರ್ಯನಾಗುವುದಿಲ್ಲ” ಎಂದು ಕೆಲವರು ಸಾಂಪ್ರದಾಯಿಕರು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಇದರಲ್ಲಿ ಮೇಲ್ಕಂಡ ಮೂರು ದಿವ್ಯಗ್ರಂಥಗಳಿಗೆ ಜ್ಞಾನಿಯಾದವನು ತಾನೇ ಸರಿಯಾದ ಭಾಷ್ಯವನ್ನು ರಚಿಸಬಲ್ಲ. ಅವನೇ ಆಚಾರ್ಯ, ಎಂಬ ಅರ್ಥವನ್ನು ನಾವು ಅಂಗೀಕರಿಸುತ್ತೇವೆ. ಆದರೆ ಆ ಗ್ರಂಥಗಳಲ್ಲಿ ಮೂರಕ್ಕೂ ಭಾಷ್ಯಗ್ರಂಥ ಬರೆಯದವನು ಆಚಾರ್ಯನಲ್ಲ ಎನ್ನುವುದು ಸರಿಯಲ್ಲ. ಏಕೆಂದರೆ ಈ ಸಂಕುಚಿತವಾದ ಲಕ್ಷಣದ ಪ್ರಕಾರ ವೇದವ್ಯಾಸರೂ ಆಚಾರ್ಯರಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಏಕೆಂದರೆ ಅವರು ಬ್ರಹ್ಮಸೂತ್ರಗಳನ್ನೂ ಭಗವದ್ಗೀತೆಯನ್ನೂ ರಚಿಸಿದರೂ

ಅವುಗಳಿಗೆ ಭಾಷ್ಯ ಬರೆಯಲಿಲ್ಲವಲ್ಲಾ! ಸಾಕ್ಷಾತ್ ಪರಮಾತ್ಮನೂ ಆಚಾರ್ಯನಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಏಕೆಂದರೆ ಅವನೂ ಮೇಲ್ಕಂಡ ಗ್ರಂಥಗಳಿಗೆ ಭಾಷ್ಯವನ್ನು ರಚಿಸಲಿಲ್ಲ! ಶಾಸ್ತ್ರಗಳು ಆಚಾರ್ಯಶಬ್ದಕ್ಕೆ ಕೊಟ್ಟಿರುವ ವಿವರಣೆಯಲ್ಲಿ ಮೇಲ್ಕಂಡ ಅಂಶಗಳನ್ನು ನಿರ್ದಿಷ್ಟಮಾಡಿದೆ. ಅವುಗಳ ಪ್ರಕಾರ ಆಚಾರ್ಯನು ಅಪರೋಕ್ಷ (ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷ) ಬ್ರಹ್ಮಜ್ಞಾನಿಯಾಗಿರಬೇಕು, ಸದಾಚಾರಸಂಪನ್ನನೂ ಮಾರ್ಗದರ್ಶಿಯೂ ಆಗಿರಬೇಕು ಎಂಬುದಷ್ಟೇ ಸಿದ್ಧವಾಗುತ್ತದೆ.

ಆಚಾರ್ಯಶಬ್ದವು ವ್ಯಾಕರಣದ ಪ್ರಕಾರ “ಆಚಾರ್ಯತೇ ಅನೇನ” ಯಾವನಿಂದ ತಾನು ಉಪದೇಶಮಾಡುವ ಶಾಸ್ತ್ರಮಾರ್ಗವು ಆಚರಿಸಲ್ಪಡುತ್ತದೆಯೋ ಅವನು (ಆ+ಚರಗತೌ ಣ್ಯತ್) ಎಂಬ ಅರ್ಥವನ್ನು ತಿಳಿಸುತ್ತದೆ. ಉಪದೇಶವು ಎಷ್ಟು ಮುಖ್ಯವೋ ಆಚರಣೆಯೂ ಅಷ್ಟೇ ಮುಖ್ಯ ಆಚಾರ್ಯನಿಗೆ ಎಂಬ ಅಭಿಪ್ರಾಯವನ್ನು ಅದು ಹೇಳುತ್ತದೆ.

ಆಚಾರ್ಯವೇದಾಂತದೇಶಿಕರು ಆಚಾರ್ಯನ ಸ್ವರೂಪ, ಗುಣ, ಶೀಲ, ಮಹಿಮೆಗಳನ್ನು ಹೀಗೆ ವರ್ಣಿಸುತ್ತಾರೆ:

“ಅವನು ಸಿದ್ಧನಾಗಿರಬೇಕು, ಒಳ್ಳೆಯ ಸಂಪ್ರದಾಯದಲ್ಲಿ ಸಿದ್ಧನಾಗಿದ್ದು ಸ್ಥಿರವಾದ ಬುದ್ಧಿಯುಳ್ಳವ ನಾಗಿರಬೇಕು, ಪಾಪರಹಿತನಾಗಿರಬೇಕು. ಶ್ರೋತ್ರಿಯ (ವೇದಾಂತವೇದಿ)ನಾಗಿರಬೇಕು. ಬ್ರಹ್ಮನಿಷ್ಠನಾಗಿರ ಬೇಕು, ಸತ್ಯದಲ್ಲಿ ನೆಲಸಿರಬೇಕು, ಸತ್ಯವಚನನಾಗಿರಬೇಕು, ಸಿದ್ಧಾಂತವು ನಿಯತಮಾಡುವಂತೆ ಸಾಧುವೃತ್ತಿ ಯಿಂದ ಕೂಡಿರಬೇಕು, ಡಂಭ ಅಸೂಯೆ ಮುಂತಾದ ಅನಾತ್ಮಗುಣರಹಿತನಾಗಿರಬೇಕು, ಜಿತೇಂದ್ರಿಯನಾಗಿರಬೇಕು, ದೀರ್ಘಬಂಧುವಾಗಿರಬೇಕು, ದಯಾಳುವಾಗಿರಬೇಕು, ಶಿಷ್ಯರು ತಪ್ಪುಮಾಡಿದಾಗ ಅವರನ್ನು ತಿದ್ದಬೇಕು, ತನಗೂ ಮತ್ತು ಇತರರಿಗೂ ಹಿತವನ್ನು ಮಾಡುವುದರಲ್ಲಿ ಆಸಕ್ತನಾಗಿರಬೇಕು.

ಸಿದ್ಧಂ ಸತ್ಸಂಪ್ರದಾಯೇ ಸ್ಥಿರಧಿಯಮನಘಂ ಶ್ರೋತ್ರಿಯಂ ಬ್ರಹ್ಮನಿಷ್ಠಂ
ಸತ್ತ್ವಸ್ಥಂ ಸತ್ಯವಾಚಂ ಸಮಯನಿಯತಯಾ ಸಾಧುವೃತ್ತಾ ಸಮೇತಮ್ |

ಡಂಭಾಸೂಯಾವಿಮುಕ್ತಂ ಜಿತವಿಷಯಗಣಂ ದೀರ್ಘಬಂಧುಂ ದಯಾಳುಂ
ಸ್ವಾಲಿತ್ಯೇ ಶಾಂತಿತರಂ ಸ್ವಪರಹಿತಪರಂ ದೇಶಿಕಂ ಭೂಷ್ಣರೀಷೇತ್ ||

ಇಂಥ ಆ ಸರ್ವಶ್ರೇಷ್ಠನು ಭಗವಂತನಿಗೆ ಸಮನೆಂದು ಭಾವಿಸಿ

ಪ್ರತ್ಯುಪಕಾರಬುದ್ಧಿಯಿಲ್ಲದೇ ಅವನ ಸೇವೆಯನ್ನು ಮಾಡಬೇಕು-ಎಂದು ಅವರು ಘೋಷಿಸುತ್ತಾರೆ.

“ಆಚಾರ್ಯಸ್ವಧ್ವರಪ್ರತ್ಯುಪಕರಣಧಿಯಾ ದೇವವತ್ ಸ್ಯಾದುಪಾಸ್ಯಃ”

ಅವನು ದೇವರಿಗೆ ಸಮ ಹೇಗೆ ಆದಾನು ? ಎಂದರೆ ದೇವರೇ ಆಚಾರ್ಯನ ಮೂಲಕ ಉಪದೇಶ ನೀಡುವುದರಿಂದ ಅವನು ದೇವರಿಗಿಂತ ಬೇರೆಯಲ್ಲ. ಅಂತೆಯೇ ಅವನು ಜ್ಞಾನದ ಕತ್ತಲೆಯನ್ನು ತಡೆಯುತ್ತಾನೆ, ಪಾಪವನ್ನು ಪರಿಹರಿಸುತ್ತಾನೆ. ಆತ್ಮಸಾಮ್ಯವನ್ನು ಉಂಟುಮಾಡುತ್ತಾನೆ. ಅಜ್ಞಾನದ ಜನ್ಮವನ್ನು ಕಳೆದು ಜ್ಞಾನಜನ್ಮವನ್ನು ಅನುಗ್ರಹಿಸುತ್ತಾನೆ. ದಿವ್ಯದೃಷ್ಟಿಸಂಪನ್ನನಾಗಿರುತ್ತಾನೆ. ಯಾವ ವಿಘ್ನವೂ ಇಲ್ಲದೆ ದಯೆಯನ್ನು ಹರಿಯಿಸುತ್ತಾನೆ. ನಿಯತವಾದ ರಸವನ್ನು ಹೊಂದಿರುತ್ತಾನೆ. ನಿತ್ಯವಾಗಿ ಶೇಷಿಯಾದ ಪರಮಾತ್ಮನೊಡನೆ ಯೋಗವನ್ನು ಹೊಂದಿರುತ್ತಾನೆ.

“ಅಜ್ಞಾನಧ್ವಾಂತರೋಧಾದಘಪರಿಹರಣಾದಾತ್ಮಸಾಮ್ಯವಹತ್ವಾತ್
ಜನ್ಮಪ್ರದ್ವಂಸಿಜನ್ಮಪ್ರದಗರಿಮತಯಾ ದಿವ್ಯದೃಷ್ಟಿಪ್ರಭಾವಾತ್ |

ನಿಷ್ಪ್ರತ್ಯಾಹಾನ್ಯಶಂಸ್ಥಾನಿಯತರಸತಯಾ ನಿತ್ಯಶೇಷಿತ್ವಯೋಗಾತ್
ಆಚಾರ್ಯಸ್ವಧ್ವರಪ್ರತ್ಯುಪಕರಣಧಿಯಾ ದೇವವತ್ ಸ್ಯಾದುಪಾಸ್ಯಃ ||”

ಎಂದು ಅವರು ಪ್ರತಿಪಾದನೆಮಾಡುತ್ತಾರೆ.

ಶ್ರೀ ಶಂಕರಭಗವತ್ಪಾದರು ಗುರುವಿನ ಲಕ್ಷಣವನ್ನು ಇದೇ ಅಭಿಪ್ರಾಯದಲ್ಲಿಯೇ ಉಪದೇಶ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ:

“ಅವನು ಶ್ರೋತ್ರಿಯ (ವೇದಾಂತವೇದಿ)ನಾಗಿರಬೇಕು. ಪಾಪರಹಿತನಾಗಿರಬೇಕು. ಕಾಮದ ಹೊಡೆತಕ್ಕೆ ಸಿಕ್ಕದವನಾಗಿರಬೇಕು. ಬ್ರಹ್ಮವಿದರಲ್ಲಿ ಶ್ರೇಷ್ಠತಮನಾಗಿರಬೇಕು. ಪರಬ್ರಹ್ಮದಲ್ಲಿ ವಿಶ್ರಾಂತನಾಗಿರಬೇಕು. ಸೌದೆಯಿಲ್ಲದ ಅಗ್ನಿಯಂತೆ ಶಾಂತನಾಗಿರಬೇಕು. ತೇಜಸ್ವಿಯಾಗಿರಬೇಕು”.

ಅವಿದ್ಯೆಯ ಹೃದಯದ ಗಂಟನ್ನು ಯಾವನು ಬಿಚ್ಚಿಹಾಕುತ್ತಾನೆಯೋ ಅವನೇ ಗುರುವೆಂದು ಗುರು ಶಬ್ದದ ಅರ್ಥವನ್ನು ಬಲ್ಲವರು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ.

“ಶ್ರೋತ್ರಿಯೋಽವ್ಯಜನೋಽಕಾಮಹತೋ ಯೋ ಬ್ರಹ್ಮವಿತ್ತಮಃ |

ಬ್ರಹ್ಮಣ್ಯಪರತಶ್ಚಾನ್ಯಃ ನಿರಿಂಧನ ಇವಾನಲಃ |

ಅವಿದ್ಯಾಹೃದಯಗ್ರಂಥಿಬಂಧಮೋಕ್ಷೋ ಭವೇದೃತಃ |

ತಮೇವ ಗುರುರಿತ್ಯಾಹುಃ ಗುರುಶಬ್ದಾರ್ಥವೇದಿನಃ”||

“ಆಚಾರ್ಯಾದಿಕ ದೇವತಾಂ ಸಮಧಿಕಾಮನ್ಯಾಂ ನ ಮನ್ಯಾಮಹೇ”

(“ಆಚಾರ್ಯನಿಗಿಂತ ಹೆಚ್ಚಿನ ಬೇರೆ ಯಾವ ದೇವರನ್ನೂ ನಾವು ತಿಳಿದಿಲ್ಲ.”) ಅವನು ಬ್ರಹ್ಮವಿಷ್ಣುಶಿವಸ್ವರೂಪಿ. ಕಣ್ಣಿಗೆ ಕಾಣುವ ಪರಬ್ರಹ್ಮನೇ ಅವನು. ‘ಗುರುಸ್ವಾಕ್ಷಾತ್ ಪರಂಬ್ರಹ್ಮ’ ಭಗವಂತನು ಕೋಪಗೊಂಡರೂ ಗುರುವು ಅವನನ್ನು ಪ್ರಸನ್ನಗೊಳಿಸಿ ಶಿಷ್ಯನನ್ನು ಕಾಪಾಡುತ್ತಾನೆ. ಆದರೆ ಗುರುವು ಕ್ರುದ್ಧನಾದರೆ ಅಂಥಾ ಶಿಷ್ಯನನ್ನು ಯಾರೂ ಕಾಪಾಡಲಾರರು.

“ಹರೌ (ಶಿವೇ) ರುಷ್ಣೇ ಗುರುಸ್ತುತಾ ಗುರೌ ರುಷ್ಣೇ ನ ಕಶ್ಚನ”

“ಗುರುವು ನರರೂಪನಾದ ಹರಿ, ಸಗುಣಸಾಕಾರವಾದ ಪರಬ್ರಹ್ಮಮೂರ್ತಿ” “ಎಷ್ಟೇ ಶಾಸ್ತ್ರಜ್ಞಾನ, ಕಲಾಜ್ಞಾನ, ಖ್ಯಾತಿ, ಲಾಭ, ಪೂಜೆಗಳಿದ್ದರೂ ಗುರುದೇವನ ಪಾದಾರವಿಂದದಲ್ಲಿ ಮನಸ್ಸು ಲಗ್ನವಾಗದಿದ್ದರೆ ಅವೆಲ್ಲಾ ವ್ಯರ್ಥ.

“ಮನಶ್ಚೇನ್ನಲಗ್ನಂ ಗುರೋರಂಘ್ರಪದ್ಮೇ
ತತಃ ಕಿಂ ತತಃ ಕಿಂ ತತಃ ಕಿಂ ತತಃ ಕಿಂ ತತಃ ಕಿಂ?”

(ಗುರ್ವಾಕ್ಷುಕ)

“ಗುರುವಿನ ಗುಲಾಮನಾಗುವ ತನಕ ದೊರೆಯದಣ್ಣ ಮುಕುತಿ”

(ಶ್ರೀ ಪುರಂದರದಾಸರು)

‘ಯಾವನಿಗೆ ದೇವರಲ್ಲಿ ಪರಾಭಕ್ತಿಯಿದೆಯೋ, ದೇವರಲ್ಲಿರುವಷ್ಟೇ ಭಕ್ತಿಯು ಗುರುವಿನಲ್ಲೂ ಇದೆಯೋ ಅಂಥಾ ಮಹಾತ್ಮನಿಗೆ ತಾನೇ ಈ ಉಪನಿಷತ್ತಿನ ಅರ್ಥಗಳು ಪ್ರಕಾಶಪಡುತ್ತವೆ.’

“ಯಸ್ಯ ದೇವೇ ಪರಾಭಕ್ತಿಃ ಯಥಾ ದೇವೇ ತಥಾ ಗುರೌ |

ತಸ್ಯೈತೇ ಕಥಿತಾ ಹೃಥಾಣಃ ಪ್ರಕಾಶನ್ತೇ ಮಹಾತ್ಮನಾಮ್” || (ಕಠೋಪನಿಷತ್)

ಶ್ರೀರಂಗಗುರುವರೇಣ್ಯರು ಶ್ರೀಗುರುವಿನ ಮಹಿಮೆಯನ್ನು ಕುರಿತಾಗಿ ಅಪ್ಪಣೆ ಕೊಡಿಸಿದ್ದ ಕೆಲವು ವಚನಾಮೃತಬಿಂದುಗಳನ್ನು ಇಲ್ಲಿ ಸ್ಮರಿಸಬಹುದು.

“ಗುರುವು ಭಗವಂತನ ಯಾನ; ಆತನು ಕೇವಲ ವ್ಯಕ್ತಿಯಲ್ಲ, ಜ್ಞಾನಕೋಶ. ಆ ಕೋಶವನ್ನು ಒಳಗೆ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡು ಒಳಗಿರುವುದನ್ನು ಅನುಭವಿಸಬೇಕು. ಅಂಧಕಾರವನ್ನು ನಿವೃತ್ತಿ ಮಾಡುವ ಜಾಗವೇ ಗುರು”

“ಗುರುವು ಗುರುತ್ವದಿಂದ ಕೂಡಿದ್ದರೂ ತಾನು ಮುಳುಗದೆ ಇತರರನ್ನು ದಾಟಿಸುವ ಬೆಂಡು. ಒಬ್ಬೊಬ್ಬರನ್ನು ದಾಟಿಸುವ ಸಾಮಾನ್ಯವಾದ ಬೆಂಡಲ್ಲ,

ನೂರಾರು ಮಂದಿಯನ್ನು ದಾಟಿಸುವ ದೊಡ್ಡ ಬೆಂಡು ಅಥವಾ ಹಡಗು. ವಿದ್ಯುಚ್ಛಕ್ತಿಯು ಪ್ರವಹಿಸಲು ಹೇಗೆ ಮಧ್ಯವರ್ತಿಯ ಸಹಾಯ ಅವಶ್ಯಕವೋ ಹಾಗೆಯೇ ಲೋಕ ಗುರುವಾದ ಭಗವಂತನ ಶಕ್ತಿಯು ಹರಿಯಲು ಭಗವಂತನವಾಗಿ ಅವತರಿಸಿದ ಗುರುವೂ ಜೀವಿಗೆ ಬೇಕು.”

“ಗುರುವೂ ಒಬ್ಬ ಮನುಷ್ಯ. ಅವನಿಗೇನು ಕೊಂಬಿದೆಯೇ?” ಎಂದು ಹಾಸ್ಯಮಾಡಬೇಡಿ. ಅವನು ಏಕಶೃಂಗನಾದ ಯಜ್ಞವರಾಹ, ಚತುಶೃಂಗನಾದ ಪ್ರಣವಸ್ವರೂಪಿ. “ಗುರು ಎಂಬ ಶಬ್ದಕ್ಕೂ ಬರೆದಾಗ ಎರಡು ಕೊಂಬುಗಳಿವೆ. ಆ ಕೊಂಬುಗಳನ್ನು ತೆಗೆದುಹಾಕಿಬಿಟ್ಟರೆ ಅದು “ಗರ” (ವಿಷ) ಆಗಿಬಿಡುತ್ತದೆ”

“ಬೆಂಕಿಕಡ್ಡಿಯು ಮದ್ದನ್ನಿಟ್ಟುಕೊಂಡಿರುವುದರಿಂದ ಅದಕ್ಕೆ ಮಹಿಮೆ. ಬರೀ ಕಡ್ಡಿಗಲ್ಲ. ಆ ಮಹಿಮೆ ವ್ಯಕ್ತಿಗಲ್ಲ ಶಕ್ತಿಗೆ. ಆ ಮಹಿಮೆ ವ್ಯಕ್ತವಾಗಲು ಸೇರುವೆ ಬೇಕು, ಗುರು-ಶಿಷ್ಯ-ಭಗವಂತ ಇವರ ಯೋಗ ನಡೆದರೆ ಆಗ ಅದರ ಅರಿವಾಗುತ್ತದೆ.”

“ವ್ಯಾಕರಣರೀತಿಯಿಂದ ಗುರು ಶಬ್ದವು ಧರ್ಮ ಜ್ಞಾನಗಳನ್ನು ಹೇಳುವವನು, ಅಜ್ಞಾನವನ್ನು ನುಂಗುವವನು-ಎಂಬ ಅಭಿಪ್ರಾಯವನ್ನು ಹೇಳುತ್ತದೆ. (ಗೃಶಬ್ದೇ, ಗೃನಿಗರಣೇ)”

ಹೀಗೆ ಆಚಾರ್ಯ ಶ್ರೀಗುರುವಿನ ಮಹಿಮೆಯನ್ನು ಕೊಂಡಾಡುವ ಸಾವಿರಾರು ವಾಕ್ಯಗಳನ್ನೂ ಶಾಸ್ತ್ರಗಳಲ್ಲಿ ನಾವು ನೋಡುತ್ತೇವೆ, ಇದು ಕೇವಲ ಹೊಗಳಿಕೆಯ ಅರ್ಥವಾದವಲ್ಲ. ಸಾಕ್ಷಾತ್ತಾಗಿ ಅನುಭವಕ್ಕೆ ಬರುವ ಸತ್ಯ-ಎಂದು ಅನುಭವಿಗಳು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಆದರೆ ಇದು “ಬ್ರಹ್ಮನಿಷ್ಠ”ನಾದ ಗುರುವಿಗೆ ಅನ್ವಯಿಸುತ್ತದೆ. “ಬ್ರಹ್ಮನಿಷ್ಠ” ಎಂಬ ಶಬ್ದಕ್ಕೆ “ಬ್ರಹ್ಮಸ್ವರೂಪವನ್ನು ಸಾಕ್ಷಾತ್ಕರಿಸಿಕೊಂಡವನು” “ಸಾಕ್ಷಾತ್ಪ್ರಪರಮಪುರುಷಸ್ವರೂಪಃ ಗುರುಃ” (ಶ್ರೀರಾಮಾನುಜಾಚಾರ್ಯರ ವೇದಾಂತದೀಪ).

ಇಂಥಾ ಲಕ್ಷಣಗಳಿಂದ ಒಪ್ಪುವ ಸದ್ಗುರು ಸದಾಚಾರ್ಯನನ್ನು ಒಳ್ಳೆಯ ಶಿಷ್ಯಲಕ್ಷಣಗಳಿಂದ ಕೂಡಿದ ಸಜ್ಜನರು ಸಾಕ್ಷಾತ್ ಭಗವಂತನೆಂದೇ ಭಾವಿಸಿ ಆತನ ಜನ್ಮದಿನೋತ್ಸವ ಪುಣ್ಯತಿಥಿಗಳನ್ನು ಆಚರಿಸಿದರೆ ಅದರಲ್ಲಿ ಅನುಚಿತವೇನೂ ಇಲ್ಲವಷ್ಟೇ!

ಅಂಥಾ ಮಹಾತ್ಮರ ಜನ್ಮದಿನ-ಪುಣ್ಯತಿಥಿಗಳು ಶ್ರೀ ಭಗವಂತನ

ಅವತಾರದಿನಗಳಂತೆಯೇ ಮಂಗಳತಮ ಮತ್ತು ಪುಣ್ಯತಮದಿನಗಳೆಂದು ಭಾವಿಸಲ್ಪಟ್ಟು ಉತ್ಸವರೂಪದಲ್ಲಿ ಆಚರಿಸಲ್ಪಡುವುದೂ ಸಹಜವಾಗಿದೆ. ಆ ಉತ್ಸವಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರಸಿದ್ಧವಾಗಿರುವ ಕೆಲವನ್ನು ಈಗ ವಿಚಾರಮಾಡುತ್ತೇವೆ.

ವರ್ಧನ್ತಿ, ಜಯನ್ತಿ: ಶ್ರೀಮದಾಚಾರ್ಯರ ಜನ್ಮಮಂಗಳದ ದಿನವನ್ನು ವರ್ಧನ್ತಿ ಅಥವಾ ಜಯನ್ತಿ ಎಂಬ ಎರಡು ಶಬ್ದಗಳಿಂದ ಕರೆಯುತ್ತಾರೆ. ಆ ಆಚಾರ್ಯರು ಭೌತಿಕವಾಗಿ ಭೂಮಿಯನ್ನು ಅಲಂಕರಿಸಿರುವ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಅವರ ಜನ್ಮದಿನವನ್ನು ‘ವರ್ಧನ್ತಿ’ ಎಂಬುದಾಗಿಯೂ ಅವರು ಪರಮಪದಸ್ಥರಾಗಿಬಿಟ್ಟನಂತರ ಆ ಜನ್ಮದಿನವನ್ನು ‘ಜಯನ್ತಿ’ ಎಂಬುದಾಗಿಯೂ ಕರೆಯುವ ರೂಢಿ ಕರ್ಣಾಟ ದೇಶದಲ್ಲಿದೆ. ಆದರೆ ವರ್ಧನ್ತಿ ಎನ್ನುವ ಪದವು ಶಾಸ್ತ್ರಗಳಲ್ಲಿ ಕಂಡುಬರುವುದಿಲ್ಲ. ವ್ಯಾಕರಣರೀತಿಯಿಂದ ಸುಲಭವಾಗಿ ಅದರ ನಿಷ್ಪತ್ತಿಯೂ ಆಗುವುದಿಲ್ಲ. ‘ಜಯನ್ತಿ’ ಎಂಬ ಪದದ ಅನುಕರಣೆಯಿಂದ ಅದು ರೂಢಿಗೆ ಬಂದಿರಬೇಕು. ಆಚಾರ್ಯರ ಆಯುಷ್ಯವು ಇನ್ನೂ ಮಂಗಳವಾಗಿ ವೃದ್ಧಿಹೊಂದುತ್ತಿರಬೇಕು. ಇಲ್ಲಿಯವರೆಗೂ ಇಷ್ಟು ವೃದ್ಧಿ ಹೊಂದಿದೆ-ಎಂಬುದನ್ನು ಸೂಚಿಸಲು ‘ವರ್ಧನ್ತಿ’ ಎಂಬ ಶಬ್ದವು ರಚಿತವಾಗಿದೆ. ‘ಜಯನ್ತಿ’ ಶಬ್ದಕ್ಕೆ ಜಯವನ್ನೂ ಪುಣ್ಯವನ್ನೂ ವಿಸ್ತರಿಸುವ ದಿವಸ (“ಜಯಂ ಪುಣ್ಯಂ ಚ ತನುತೇ ಜಯನ್ತೀಂ ತೇನ ತಾಂ ವಿದುಃ”)ಎಂಬ ವಿವರಣೆಯನ್ನು ಈ ಹಿಂದೆಯೇ ಗಮನಿಸಿದ್ದೇವೆ. ಈ ಲಕ್ಷಣವು ಆಚಾರ್ಯರು ಜೀವಂತರಾಗಿರುವ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಬರುವ ಜನ್ಮದಿವಸಕ್ಕೂ ಅನ್ವಯಿಸುವುದರಿಂದ ಅದನ್ನೂ ಜಯನ್ತಿಯೆಂದು ಕರೆದರೆ ದೋಷವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ‘ವರ್ಧನ್ತಿ’ಯನ್ನು ವರ್ಧಾಪನಮಹೋತ್ಸವ ಎಂದು ಕರೆಯುವುದುಂಟು.

ನಕ್ಷತ್ರ, ತಿಥಿ:- ಆಚಾರ್ಯರ ಶ್ರೀಜನ್ಮದಿನವನ್ನು ಅವರ ಜನ್ಮನಕ್ಷತ್ರದ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ ಆಚರಿಸಬೇಕೇ? ಅಥವಾ ಅವರ ಜನ್ಮತಿಥಿಯ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ ಆಚರಿಸಬೇಕೇ? ಎಂದರೆ ಇವೆರಡೂ ಶಾಸ್ತ್ರೀಯವಾಗಿವೆ. ಜನ್ಮನಕ್ಷತ್ರ ಮತ್ತು ಜನ್ಮತಿಥಿ ಎರಡೂ ಕೂಡಿಬಂದಿರುವ ದಿವಸವು ಒದಗಿದರೆ ಅದು ಅತ್ಯಂತ ಶ್ರೇಷ್ಠವೆಂಬುದರಲ್ಲಿ ಸಂಶಯವಿಲ್ಲ, ಹಾಗಿಲ್ಲದೇ ಜನ್ಮನಕ್ಷತ್ರವು ಮಾತ್ರ ಕೂಡಿಬಂದ ದಿವಸವನ್ನು ‘ತಿರುನಕ್ಷತ್ರ’ (ಶ್ರೀನಕ್ಷತ್ರ) ಎಂದು ಕರೆದು ಅಂದು ಉತ್ಸವವನ್ನು ಆಚರಿಸುವ ಪದ್ಧತಿಯನ್ನು ನೋಡುತ್ತೇವೆ. ಜನ್ಮತಿಥಿಯನ್ನೇ ಆಧಾರವನ್ನಾಗಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ‘ವರ್ಧನ್ತಿ’ ‘ಜಯನ್ತಿ’ಗಳನ್ನು ಆಚರಿಸುವುದೂ

ರೂಢಿಯಲ್ಲಿದೆ. “ಜನ್ಮದಿನಕ್ಕೆ ತಿಥಿಗಿಂತಲೂ ನಕ್ಷತ್ರವು ಶ್ರೇಷ್ಠ. ತಿಥಿಗಿಂತಲೂ ನಕ್ಷತ್ರವು ಎಂಟು ಪಟ್ಟು ಶ್ರೇಷ್ಠ” (“ತಿಥಿರೇಕಗುಣಾ ಪೋಕ್ತಾ ನಕ್ಷತ್ರೋಽಷ್ಟಗುಣಃ ಸ್ತುತಃ”) ಎಂಬ ಶಾಸ್ತ್ರವಚನ ನೋಡುತ್ತೇವೆ. ಜನ್ಮಶಾಂತಿಯನ್ನು ಮಾಡುವಾಗ ಜನ್ಮ ನಕ್ಷತ್ರಕ್ಕೆ ಶಾಂತಿಯನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಾರೆಯೇ ಹೊರತು ಜನ್ಮತಿಥಿಗೆ ಶಾಂತಿಯನ್ನು ಮಾಡುವುದಿಲ್ಲ. ಆದುದರಿಂದ ಜನ್ಮದಿನಕ್ಕೆ ನಕ್ಷತ್ರವೇ ಹೆಚ್ಚು ಪ್ರಶಸ್ತ ಎಂಬ ವಾದವು ಸರಿಯಾಗಿದೆ. ಆದರೆ ದಿವ್ಯಾವತಾರಗಳ ಬಗೆಗೆ “ರಾಮನವಮಿ” “ಕೃಷ್ಣಾಷ್ಟಮಿ” ಎಂಬ ತಿಥಿಪ್ರಧಾನತೆಯನ್ನು ಹೇಳುವ ಶಬ್ದಗಳೂ ಶಾಸ್ತ್ರಗಳಲ್ಲಿರುವುದರಿಂದ ತಿಥಿಯೂ ಪ್ರಭಾವ ಪೂರ್ಣವೇ ಆಗಿದೆ. ಜ್ಞಾನಿಗಳ ಅನುಭವವೂ ಇವೆರಡರ ಪ್ರಧಾನತೆಯನ್ನೂ ಸಾರುತ್ತವೆ. ತಮಿಳುನಾಡಿನಲ್ಲಿ ಜನ್ಮನಕ್ಷತ್ರಕ್ಕೂ ಉಳಿದ ಕಡೆಗಳಲ್ಲಿ ಜನ್ಮತಿಥಿಗೂ ಹೆಚ್ಚು ಪ್ರಾಧಾನ್ಯಕೊಡುವ ರೂಢಿಯಿದೆ.

ಆಚಾರ್ಯರು ಪರಮಪದಿಸಿದ ದಿನದ ಆಚರಣೆಗಾದರೋ ತಿಥಿಯನ್ನು ಮಾತ್ರವೇ ಪ್ರಧಾನವಾಗಿ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವ ಶಾಸ್ತ್ರೀಯವಾದ ಸಂಪ್ರದಾಯವಿದೆ, ಅದರಲ್ಲಿ ರೂಢಿಭೇದಗಳಿಲ್ಲ, ಶ್ರಾದ್ಧವು ತಿಥಿಪ್ರಧಾನವೇ ಆಗಿರುವುದರಿಂದ ಅದನ್ನು ಸಾಮಾನ್ಯ ಜನರು “ತಿಥಿ” ಎಂದೇ ಕರೆಯುವ ರೂಢಿಯಿದೆ. ಆಚಾರ್ಯರು ಪರಮಪದಿಸಿದ ತಿಥಿಯನ್ನು “ಪುಣ್ಯತಿಥಿ”ಯೆಂದು ಕರೆಯುತ್ತಾರೆ.

ಕೆಲವು ಪ್ರಮುಖ ಆಚಾರ್ಯರ ಜನ್ಮದಿನಗಳು:-

1) ಆಚಾರ್ಯರ ಪರಂಪರೆಯಲ್ಲಿ ಸರ್ವಪ್ರಥಮನಾಗಿರುವವನು ಕಾಲಾತೀತನಾಗಿರುವ ಪರಮಾತ್ಮನೇ, ಆದುದರಿಂದ ಪಾತಂಜಲ ಯೋಗಶಾಸ್ತ್ರವು “ಹಿಂದಿನ ಗುರುಗಳಿಗೂ ಮೊದಲನೆಯ ಗುರು ಆತ. ಏಕೆಂದರೆ, ಈತನಿಗೆ ಕಾಲೋಪಾಧಿಯೇ ಇಲ್ಲ” “ಪೂರ್ವೇಷಾಮಪಿ ಸ ಗುರುಃ ಕಾಲೇನಾನವಚ್ಛೇದಾತ್” ಎಂದು ಆತನನ್ನು ಲಕ್ಷಿಸುತ್ತದೆ. ಗುರು ಪರಂಪರೆಯಿಂದ ಹೊಂದಲ್ಪಡುವ ಆದ್ಯಗುರು (“ಆದ್ಯಂ ಗುರುಂ ಗುರುಪರಂಪರಯಾಧಿಗಮ್ಯಂ”) ಶ್ರೀಭಗವಂತನೇ ಎನ್ನುತ್ತಾರೆ ಆಚಾರ್ಯ ವೇಂಕಟನಾಥರು. ಶ್ರೀಮನ್ನಾರಾಯಣಾವತಾರನೂ ಅಂತೆಯೇ

ಗೀತಾಚಾರ್ಯನೂ ಆಗಿರುವ ಶ್ರೀಕೃಷ್ಣಪರಮಾತ್ಮನ ಶ್ರೀ ಜಯಂತಿಯನ್ನು ಹಿಂದೆಯೇ ವಿಮರ್ಶಿಸಿಯಾಗಿದೆ.

2) ಗೀತಾಚಾರ್ಯ ಶ್ರೀಕೃಷ್ಣನ ಅನಂತರದ ಆಚಾರ್ಯಶ್ರೇಷ್ಠರು ಸರ್ವಪೂಜ್ಯರಾಗಿರುವ ವೇದವ್ಯಾಸರು, ಮುನಿಗಳಲ್ಲಿ ವ್ಯಾಸಮುನಿಯು ನಾನೇ. (“ಮುನೀನಾಮಪ್ಯಹಂ ವ್ಯಾಸಃ”) ಎಂದು ಶ್ರೀಕೃಷ್ಣಪರಮಾತ್ಮನೇ ಇವರನ್ನು ತನ್ನ ಮಹಾವಿಭೂತಿಯೆಂದು ಘೋಷಣೆಮಾಡುತ್ತಾನೆ. ಕೃಷ್ಣ, ದ್ವೈಪಾಯನ, ಕೃಷ್ಣದ್ವೈಪಾಯನ, ಪಾರಾಶರ್ಯ, ಬಾದರಾಯಣ (ಬಾದರಾಯಣರೂ ವ್ಯಾಸರೂ ಬೇರೆಬೇರೆ. ಬ್ರಹ್ಮಸೂತ್ರಗಳನ್ನು ರಚಿಸಿದವರು ಬಾದರಾಯಣರು, ಭಾರತವನ್ನು ರಚಿಸಿದವರು ವ್ಯಾಸರು ಎಂದು ಕೆಲವರು ವಾದಿಸುತ್ತಾರೆ. ಆದರೆ ಬಾದರಾಯಣ, ವ್ಯಾಸ ಎಂಬ ಹೆಸರುಗಳಿಂದ ಕರೆಯಲ್ಪಡುವ ಆಚಾರ್ಯರು ಒಬ್ಬರೇ ಎಂಬ ಸಾಂಪ್ರದಾಯಿಕ ಅಭಿಪ್ರಾಯವು ನಮಗೂ ಮಾನ್ಯವಾಗಿದೆ.) ವ್ಯಾಸ, ವೇದವ್ಯಾಸ ಮುಂತಾದ ಹೆಸರುಗಳಿಂದ ಕರೆಯಲ್ಪಡುವ ಈ ಮಹಾತ್ಮರೂ ಶ್ರೀಭಗವದವತಾರವೆಂದೇ ಪರಿಗಣಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. “ಕೃಷ್ಣದ್ವೈಪಾಯನಂ ವಿದ್ಧಿ ಸಾಕ್ಷಾನ್ನಾರಾಯಣಂ ನೃಪ.” ವೇದಗಳ ವಿಭಾಗ, ಮಹಾಭಾರತದ ರಚನೆ ಪುರಾಣಗಳ ರಚನೆ, ಅಥವಾ ಪರಿಷ್ಕರಣ, ವೇದಾಂತ (ಬ್ರಹ್ಮ) ಸೂತ್ರರಚನೆ ಮುಂತಾದ ದಿವ್ಯಕೃತಿಗಳ ಮೂಲಕ ವೈದಿಕಸಂಸ್ಕೃತಿಗೆ ಅತ್ಯಂತ ಉಪಕಾರಿಗಳಾಗಿರುವ ಈ ಮಹಾತ್ಮರನ್ನು ಸನಾತನ ಆರ್ಯ ಭಾರತೀಯ ಸಂಸ್ಕೃತಿಗೆ ಸೇರಿದ ಎಲ್ಲಾ ಮುಂದಿನ ಆಚಾರ್ಯರೂ ಆರಾಧಿಸುತ್ತಾರೆ.

ಆಷಾಢಶುಕ್ಲಪೂರ್ಣಿಮೆಯಂದು ಚಾತುರ್ಮಾಸ್ಯದ ಪ್ರಾರಂಭದಲ್ಲಿ ಮತ್ತು ಕಾರ್ತಿಕಶುಕ್ಲ ಪೂರ್ಣಿಮೆಯಂದು ಚಾತುರ್ಮಾಸ್ಯದ ಕೊನೆಯ ದಿನದಲ್ಲೂ ಇವರನ್ನು ವಿಶೇಷವಾಗಿ ಆರಾಧಿಸುತ್ತಾರೆ. ಆಷಾಢಶುಕ್ಲಪೂರ್ಣಿಮೆಯು ಗುರುಪೂರ್ಣಿಮೆ ಅಥವಾ ವ್ಯಾಸಪೂರ್ಣಿಮೆಯೆಂದೇ ಪ್ರಸಿದ್ಧವಾಗಿದೆ. ಅಂದು ಪೈಲ, ವೈಶಂಪಾಯನ, ಜೈಮಿನಿ ಮತ್ತು ಸುಮಂತು ಎಂಬ ನಾಲ್ವರು ಶಿಷ್ಯರೊಡನೆಯೂ ಮತ್ತು ವ್ಯಾಸರ ಜ್ಞಾನಪುತ್ರನೂ ಔರಸಪುತ್ರನೂ ಆದ ಶುಕಬ್ರಹ್ಮರ್ಷಿಯೊಡನೆಯೂ ಸಮೇತರಾದ ವೇದವ್ಯಾಸಮುನಿರಾಯರನ್ನು ಮತ್ತು ಅವರ ವೇದಾಂತಸೂತ್ರಗಳಿಗೆ ಭಾಷ್ಯವನ್ನು ರಚಿಸಿದ ಆಚಾರ್ಯರನ್ನು ಯತಿಗಳು ವಿಶೇಷವಾಗಿ ಪೂಜಿಸುತ್ತಾರೆ.

3) ಶ್ರೀಮಹಾವೀರ ಮತ್ತು ಶ್ರೀಬುದ್ಧ-ಇವರೂ ಆರ್ಯಸಂಸ್ಕೃತಿಗೆ ಪರಮೋಪಕಾರ ಮಾಡಿರುವ ಶ್ರೇಷ್ಠರಾದ ಆಚಾರ್ಯರೇ ಆಗಿದ್ದಾರೆ. ಶ್ರೀಮಹಾವೀರ ವರ್ಧಮಾನಸ್ವಾಮಿಯು ಜೈನಮತದ ಪ್ರವರ್ತಕ. ಗೌತಮ ಬುದ್ಧನು ಬೌದ್ಧಮತದ ಪ್ರವರ್ತಕ. ಇವರನ್ನು ಅವೈದಿಕಸಿದ್ಧಾಂತ ಪ್ರವರ್ತಕರೆಂದು ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಭಾವಿಸಲಾಗುತ್ತಿದೆ. ಆದರೆ “ವೈದಿಕಸಿದ್ಧಾಂತದಲ್ಲಿ ಉಪದಿಷ್ಟವಾಗಿರುವ ಭೂತದಯೆ, ಅಹಿಂಸೆಯೇ ಮುಂತಾದ ಆತ್ಮಗುಣಗಳನ್ನು ಎತ್ತಿ ಹೇಳಿದ ಮಹಾತ್ಮರು ತಮ್ಮ ಅಭಿಪ್ರಾಯಗಳನ್ನು ಗ್ರಂಥಗಳಮೇಲೆ ಆಧರಿಸದೆ ಸಾಧನೆಮಾಡಿ ಸಿದ್ಧಿಯನ್ನು ಪಡೆದು ಲೋಕಕ್ಕೆ ಆರ್ಯಮಾರ್ಗವನ್ನು ಬೋಧಿಸಿದ ಮಹಾಪುರುಷರು. ಇವರು ವೈದಿಕಧರ್ಮಕ್ಕೆ ವಿರೋಧಿಗಳಲ್ಲ. ಅದರ ಕೆಲವು ಭಾಗಗಳನ್ನು ಒತ್ತಿಹೇಳಿದವರು” ಎಂದು ಶ್ರೀರಂಗಗುರುದೇವರು ಇವರನ್ನು ಸಂಭಾವಿಸುತ್ತಿದ್ದರು.

ಸನ್ಮತಿ, ಜಿನ ಮುಂತಾದ ಹೆಸರುಗಳಿಂದಲೂ ಪ್ರಸಿದ್ಧನಾದ ಜೈನಪರಂಪರೆಯ ಇಪ್ಪತ್ತನಾಲ್ಕನೆಯ ತೀರ್ಥಂಕರ ವರ್ಧಮಾನಮಹಾವೀರನ ಸಮಯ ಕ್ರಿ.ಪೂ. 599-527, ಚೈತ್ರಮಾಸದ ಶುಕ್ಲಪಕ್ಷದ ತ್ರಯೋದಶಿಯಂದು ಈತನ ಜಯಂತಿಯನ್ನು ಆಚರಿಸಲಾಗುತ್ತದೆ. ಶಾಕ್ಯಮುನಿ, ಸಿದ್ಧಾರ್ಥ ಮುಂತಾದ ನಾಮಧೇಯಗಳಿಂದ ಪ್ರಸಿದ್ಧನಾದ ಗೌತಮಬುದ್ಧನ ಸಮಯ ಕ್ರಿ.ಪೂ. 563-643. ಆತನ ಜನ್ಮದಿನ ಮತ್ತು ನಿರ್ವಾಣದಿನ ಎರಡೂ ವೈಶಾಖಶುದ್ಧ ಪೂರ್ಣಮಿಯೇ. ಆತನ ಜಯಂತಿಯನ್ನು ಅದೇ ತಿಂಗಳು ಮತ್ತು ತಿಥಿಗಳಲ್ಲಿ ಆಚರಿಸುತ್ತಾರೆ.

ಬಾದರಾಯಣರ ಬ್ರಹ್ಮಸೂತ್ರಕ್ಕೆ ಭಾಷ್ಯಗಳನ್ನು ಬರೆದವರಲ್ಲಿ ಪ್ರಸಿದ್ಧರಾದವರು ಎಂಟು ಮಂದಿ ಆಚಾರ್ಯರು.

ಶ್ರೀ ಶಂಕರಾಚಾರ್ಯರು (ಕ್ರಿ.ಶ. 788-820)

ಶ್ರೀ ಭಾಸ್ಕರಾಚಾರ್ಯರು (ಹತ್ತನೆಯ ಶತಮಾನದ ಉತ್ತರಾರ್ಧ)

ಶ್ರೀ ಯಾದವ ಪ್ರಕಾಶರು (ಹತ್ತನೆಯ ಶತಮಾನದ ಉತ್ತರಾರ್ಧ)

ಶ್ರೀ ರಾಮಾನುಜಾಚಾರ್ಯರು (ಕ್ರಿ.ಶ. 1017-1126)

ಶ್ರೀ ಮಧ್ವಾಚಾರ್ಯರು (ಕ್ರಿ.ಶ. 1238-1317)

ಶ್ರೀ ನಿಂಬಾರ್ಕಾಚಾರ್ಯರು (13ನೇ ಶತಮಾನದ ಉತ್ತರಾರ್ಧ)

ಶ್ರೀ ಶ್ರೀಕಂಠಾಚಾರ್ಯರು (13ನೇ ಶತಮಾನದ ಉತ್ತರಾರ್ಧ)

ಶ್ರೀ ವಲ್ಲಭಾಚಾರ್ಯರು (ಕ್ರಿ.ಶ. 1479-1531)

ಈ ಎಂಟು ಮಂದಿ ಆಚಾರ್ಯರಲ್ಲೂ ಹೆಚ್ಚು ಪ್ರಸಿದ್ಧರಾಗಿರುವವರು ಶ್ರೀ ಶಂಕರಾಚಾರ್ಯರು, ಶ್ರೀ ರಾಮಾನುಜಾಚಾರ್ಯರು ಮತ್ತು ಶ್ರೀ ಮಧ್ವಾಚಾರ್ಯರು. ಇವರಲ್ಲಿ ಮೊದಲಿಗರು ಶಂಕರಭಗವತ್ಪಾದರು. ಉಪನಿಷತ್ತು, ಬ್ರಹ್ಮಸೂತ್ರ ಮತ್ತು ಭಗವದ್ಗೀತೆಯೆಂಬ ವೇದಾಂತದ ಪ್ರಸ್ಥಾನತ್ರಯಕ್ಕೆ ನಿರ್ವಿಶೇಷಾದ್ವೈತ ಪರವಾಗಿ ಭಾಷ್ಯಗಳನ್ನು ರಚಿಸಿ ವೇದಾಂತದ ಕಹಳೆಯನ್ನು ಊದಿದವರು. ಜ್ಞಾನದ ಪ್ರಕಾಶ, ಭಕ್ತಿಯ ರಸ ಮತ್ತು ಕಾವ್ಯಸೌರಭಗಳಿಂದ ಕಂಗೊಳಿಸುವ ಭಾಷ್ಯಗ್ರಂಥ, ಪ್ರಕರಣಗ್ರಂಥ ಮತ್ತು ಸ್ತೋತ್ರಗ್ರಂಥಗಳನ್ನು ಲೋಕಕ್ಕೆ ಅನುಗ್ರಹಿಸಿದ ಆಚಾರ್ಯವರ್ಯರು. ಇವರ ಶ್ರೀಜಯಂತಿ ವೈಶಾಖಶುದ್ಧಪಂಚಮಿಯಂದು.

ಯತಿರಾಜ ಭಗವದ್ರಾಮಾನುಜರು ವಿಶಿಷ್ಟಾದ್ವೈತ (ಸವಿಶೇಷಾದ್ವೈತ) ಪರವಾಗಿ ಬ್ರಹ್ಮಸೂತ್ರ, ಗೀತೆ ಮತ್ತು ಉಪನಿಷತ್ತರಗಳಿಗೆ ಭಾಷ್ಯಗಳನ್ನು ಬರೆದವರು. ಜ್ಞಾನ, ಭಕ್ತಿ, ವೈರಾಗ್ಯಸುರಭಿತವಾದ ಭಾಷ್ಯ, ಸ್ತೋತ್ರ ಮತ್ತು ನಿತ್ಯ (ಆಚ್ಛಿಕ) ಗ್ರಂಥಗಳಿಂದ ಸಿದ್ಧಾಂತವನ್ನು ಸ್ಥಾಪಿಸಿ, ಆಗಮಶಾಸ್ತ್ರಗಳ ಪ್ರಾಮಾಣ್ಯವನ್ನು ಸಾಧಿಸಿ, ದೇವಾಲಯಗಳ ಸ್ಥಾಪನೆ ಉದ್ಧಾರಗಳಿಗೆ ಕಾರಣರಾದ ಆಚಾರ್ಯಶ್ರೇಷ್ಠರು. ಇವರ ಶ್ರೀಜಯಂತಿ (ತಿರುನಕ್ಷತ್ರ) ಮೇಷಶುದ್ಧ ಆದ್ರಾಸನಕ್ಷತ್ರದಂದು. ಶ್ರೀಶಂಕರರ ಮತ್ತು ಶ್ರೀರಾಮಾನುಜರ ಶ್ರೀಜಯಂತಿಗಳು ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಒಂದೇ ದಿವಸದಲ್ಲಿ ಅಥವಾ ಒಂದು ದಿನದ ಅಂತರದಲ್ಲಿ ಬರುತ್ತವೆ.

ದ್ವೈತಮತಕ್ಕೆ ಅನುಗುಣವಾಗಿ ಪ್ರಸ್ಥಾನತ್ರಯಕ್ಕೆ ಭಾಷ್ಯಗಳನ್ನು ರಚಿಸಿ ಭಕ್ತಿಯ ಸ್ತೋತೃತ್ವವನ್ನು ಭಾರತದಲ್ಲಿ ಹರಿಸಿದ ಮಹಾತ್ಮರು ಶ್ರೀಮಧ್ವಾಚಾರ್ಯರು. ಶ್ರೀ ಆನಂದತೀರ್ಥ, ಪೂರ್ಣಪ್ರಜ್ಞ ಮುಂತಾದ ಹೆಸರುಗಳಿಂದಲೂ ಇವರು ವಿಖ್ಯಾತರಾಗಿದ್ದಾರೆ. ಕರ್ನಾಟಕದ ಹರಿದಾಸಪರಂಪರೆಗೆ ಸೇರಿದ ಶ್ರೀ ಪುರಂದರದಾಸರೇ ಮುಂತಾದವರಿಗೆ ಸ್ಫೂರ್ತಿಯನ್ನು ನೀಡಿದ ಆಚಾರ್ಯಪರಂಪರೆ ಈ ಮಹಾತ್ಮರದು. ಇವರ ಶ್ರೀಜಯಂತಿ ಮಾಘ (ಮಕರ) ಶುಕ್ಲ ನವಮಿಯಂದು.

ವೀರಶೈವಮತವನ್ನು ಪುನರುದ್ಧಾರಮಾಡಿದ ಭಕ್ತಿಯ ಭಂಡಾರಿ ಶ್ರೀ ಬಸವೇಶ್ವರರು, ಸುಮಾರು 800ವರ್ಷಗಳ ಹಿಂದೆ ಜನಿಸಿದರು. ಈ ಮಹಾತ್ಮರು ಭಗವದ್ಭಕ್ತಿಯಿಂದಲೂ ಗಂಭೀರವಾದ ಚಿಂತನೆಯಿಂದಲೂ ಸರಳ, ಸುಂದರ ಉದಾಹರಣೆ, ಉಪಮಾನಗಳಿಂದಲೂ ಕೂಡಿದ ಕಮನೀಯ ಶೈಲಿಯಲ್ಲಿ ರಚಿತವಾದ ಸಾಹಿತ್ಯದಿಂದಲೂ, ಪರಿಶುದ್ಧವಾದ ಜೀವನದಿಂದಲೂ ಜನರನ್ನು ಸನ್ಮಾರ್ಗಕ್ಕೆ ಆಕರ್ಷಣೆಮಾಡಿ 1167ರಲ್ಲಿ ಪರಮಪದವನ್ನು ಹೊಂದಿದರು. ಇವರ ಜಯಂತಿಯನ್ನು ವೃಷಭಮಾಸ (ವೈಶಾಖ) ಶುಕ್ಲ ಪ್ರಥಮೆಯಂದು ಆಚರಿಸುತ್ತಾರೆ.

ಆಚಾರ್ಯರ ಜಯಂತಿಗಳಂದು ಅವರ ಗ್ರಂಥಗಳ ಪಾರಾಯಣ, ಪೂಜೆ, ಸ್ತೋತ್ರ, ಕೀರ್ತನೆ ಮುಂತಾದುವುಗಳ ಅನುಸಂಧಾನ ನಡೆಯುತ್ತದೆ. ಅವರ ಮೂರ್ತಿಗಳಿಗೆ ರಥೋತ್ಸವ ಮೆರವಣಿಗೆಗಳನ್ನೂ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ, ಅಂದು ಉಪವಾಸಮಾಡುವುದೂ ಉಂಟು. ಪೂಜಾನಂತರ ಮಹಾಪ್ರಸಾದವನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸುವುದೂ ಉಂಟು.

ಆಚಾರ್ಯರ ಪುಣ್ಯತಿಥಿಗಳೆಂದೂ ಇದೇ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಉತ್ಸವದ ಆಚರಣೆ ನಡೆಯುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಆ ದಿವಸಗಳು ಸಂಯಮಪ್ರಧಾನವಾಗಿರುತ್ತವೆ. ಶ್ರೋತ್ರಿಯರಲ್ಲಿ ಆ ಆಚಾರ್ಯರನ್ನು ಆವಾಹಿಸಿ ಆರಾಧನೆ ಸಂತರ್ಪಣೆ ನಡೆಸಿ ಅನಂತರ ಆಚಾರ್ಯರ ಪ್ರಸಾದವನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸುತ್ತಾರೆ.

ಸನಾತನ ಆರ್ಯಭಾರತೀಯ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯ ಪ್ರತಿನಿಧಿಗಳಾದ ಈ ಆಚಾರ್ಯರ ತತ್ವನಿರೂಪಣೆಯಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ಭೇದಗಳಿದ್ದರೂ “ಪರತತ್ವವುಂಟು, ಸದಾಚಾರ, ಆತ್ಮಗುಣಸಂಪತ್ತು, ಭಕ್ತಿಜ್ಞಾನಗಳಿಂದ ಪರಮಶ್ರೇಯಸ್ಸನ್ನು ಹೊಂದಬೇಕು” ಎಂಬ ವಿಷಯವನ್ನು ತಮ್ಮ ಜೀವನ ಮತ್ತು ಕೃತಿಗಳಿಂದ ಜನರಿಗೆ ಮನವರಿಕೆ ಮಾಡಿಕೊಟ್ಟಿರುವುದರಿಂದ ಇವರೆಲ್ಲರೂ ನಮಗೆ ಮಾನ್ಯರಾಗಿದ್ದಾರೆ.

ಜ್ಞಾನಸಿದ್ಧರಾದ ಈ ಆಚಾರ್ಯರ ಜನ್ಮದಿನ ಮತ್ತು ಪುಣ್ಯತಿಥಿಗಳು ಆಯಾ ಆಚಾರ್ಯರ ಶಿಷ್ಯರ ಮೇಲೆ ಮಾತ್ರ ಪ್ರಭಾವವನ್ನು ಬೀರುತ್ತವೆಯೋ? ಅಥವಾ ಎಲ್ಲ ಜೀವಿಗಳ ಮೇಲೂ ಪ್ರಭಾವವನ್ನು ಬೀರುತ್ತವೆಯೋ? ಎಂದರೆ ಆಚಾರ್ಯರು ಅವತಾರಪುರುಷರಾಗಿದ್ದರೆ ಅವರ ಜನ್ಮ ಮತ್ತು ಪುಣ್ಯದಿನಗಳು

ಎಲ್ಲ ಜೀವಿಗಳ ಮೇಲೂ ಪ್ರಭಾವ ಬೀರುತ್ತವೆ. ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಅವು ಆಯಾ ಆಚಾರ್ಯರ ಶಿಷ್ಯರ ಪ್ರಕೃತಿಗೆ ಮಾತ್ರ ವಿಶೇಷವಾಗಿ ಸ್ಫೂರ್ತಿನೀಡುತ್ತವೆ. ಆದರೆ ಆ ಆಚಾರ್ಯರ ಜೀವನ, ಸಂದೇಶ ಮತ್ತು ಕೃತಿಗಳಿಂದ ಎಲ್ಲರೂ ಸ್ಫೂರ್ತಿಯನ್ನು ಪಡೆಯಬಹುದು.

* * * * *